

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 15. rožnika 1894.

List 24.

Za III. red.

•Bojim se, da utegne biti morebiti med vami obrekovanje. II. Kor. 12. 20.

Sv. apostelj Peter svari v svojem 1. listu pred grehi, ki se godé z jezikom, in pravi: „Kdor hoče življenje ljubiti in videti dobre dni, naj berzdá svoj jezik od hudega, in njegove usta naj ne govore goljufije.“ I. Pet. 3, 10. In res, ljubi moji, grehi z jezikom naredijo mnogo nesreče, in veliko ljudij pripravijo v pogubljenje. Med temi grehi je eden, četudi ne največi, vendar najnevarniši, namreč greh obrekovanja in opravljanja. Bogokletstvo ali kriva prisega je gotovo še večí greh, vendar je govorjenje zoper čast bližnjega nevarniši greh, ker večina ljudi je v tem grehu zapopadena. Ljudje komaj opazijo, kdaj ta greh storé, obrekovanja in opravljanja še za greh nimajo, zatoraj se ga tudi ne spovedó, ga ne obžalujejo in toraj tudi ne prej mó odveze. Sv. Pavlin pravi: „Malo je ljudi, ki bi ne bili tega greha deležni: zatoraj smem tudi jaz porabiti besede sv. Pavla: Bojim se, da utegne biti morebiti med vami obrekovanje.“ Tudi med tretjeredniki se nahaja ta pregreha; zatoraj ne bo odveč, enkrat besedo spregovoriti o njej.

1.

Zoper čast bližnjega se človek pregreši z obrekovanjem. Kdo pa obrekuje? a) Tisti, ki bližnjemu izmišljene pregreške prilastuje, naj si jih sam izmisli, ali kdo drugi. N. pr. Tatvino ali kaj družega. b) Kdor resnične pregreške bližnjega zveksuje. c) Kdor negotove in dvomljive napake bližnjega za gotove in resnične izdaja; in to se zgodi s krivim natolcevanjem in prederzno sodbo. d) Kdor dobrim delom bližnjega slab namen podtika; e) kdor jih zmanjšuje,

taji, češ: prava reč, če je ta dal 100 gld. za cerkev, saj je dosti goljufal bližnjega itd. f) Kdor obrekovanje radovoljno posluša, ali ga je tako ali tako kriv.

Zoper čast in dobro ime bližnjega se pa človek tudi pregreši z opravljanjem. Opravlja pa tisti, a) ki skrite pregreške bližnjega po nepotrebem razglasuje; b) ki podpihuje, t. j. bližnjemu na uho pové, kaj je ta ali ta čezenj govoril; c) kdor bližnjega zmérja, zasramuje; d) kdor opravljanje rad posluša itd. — Iz rečenega ste lahko spoznali, da se obrekovalec pregreši zoper resničnost, ker raznaša lažnjive stvari, in zoper ljubezen; opravljivec pa se pregreši le zoper ljubezen, ali zoper dobro ime bližnjega.

2.

Oboje pa je pred Bogom pregrešno. V bukvah pregovorov se bere: „Odpravi od sebe hudobne usta, in opravljive ustnice naj bodo daleč od tebe.“ 4, 24. In na drugem mestu: „Obrekovalec je ljudem gnjusoba.“ 24, 9. Opravljivec je kakor kača, ki na skrivnem piči. 10, 11. Sv. ap. Pavel šteje obrekovalce med tiste, ki so Boga zapustili in ktere Bog sovraži. Rim. 1, 30.

Ravno tako govoré tudi ss. očetje. Sv. Kri-zostom piše: „Kdor se z opravljanjem peča, ta služi satanu; ker iz opravljanja nastane jeza, sovraštvo, podpihovanje itd.“ Sv. Bernard: „Nočem soditi, kdo se bolj pregreši: opravljivec, ali njegovi poslušalci. Le toliko vem, da ima prvi hudiča na jeziku, ti pa ga imajo v ušesih.“ Pa tudi pamet nas uči, da je opravljanje velika pregreha.

Vera nas uči, da smo dolžni bližnjega ljubiti, kakor sami sebe. Sami pa nimamo radi, da bi kdor čez nas govoril. Jezus sam pa pra-

„Vse, kar hočeš, da ljudje tebi storé. stori tudi ti njim.“ Mat. 7, 12. Ti hočeš, da ljudje tebe v časti imajo. imej jih tudi ti. — Dalje veste, da je tatvina greh. In kdor bližnjemu jemlje dobro ime, ta krade. Tatvina ta pa je tolikanj večja, čem dragocenejša je ukradena reč. Dobro ime je veliko vredno; v bukvah Pregov. se bere: „Dobro ime je boljši, kot bogastvo.“ 22, 1. Obrekovalci in opravljavci toraj bližnjemu večí škodo delajo, kakor če mu uzamejo denarja, jedil ali obleke.

Ta greh je pa tolikanj večí:

1. Kolikor večí je pregrešek, ki se komu prilastuje. Hujši greh je, če rečem o bližnjem, da je tat ali nečistnik, kakor če rečem, da je lenuh.

2. Kolikor imenitniši je človek, ki ga opravljam. Večí greh je slabosti staršev, predstojnikov, duhovnikov raznašati, kakor govoriti o ljudeh svoje verste.

3. Kolikor večí škoda iz njega izvira. Če kdo raznese o dekli, da je tatinska, ko ni prepričan, s tem ji hudo škoduje, ker je nihče več ne mara v službo. Mehler 787 „Zlatar.“

4. Kolikor več jih obrekovanje ali opravljanje zvé ali sliši. Ako samo eden zvé moje slabosti, s tem še nisem zgubil dobrega imena v občini. Če je pa vsem znano, potem je moja čast pokopana, in nič več nisem vstani delovati v oběno korist.

5. Greh je tolikanj večí, čem hudobniši je namen, ki ga kdo ima. Opravljanje, samo na sebi pregrešno, navadno prihaja tudi iz pregrešnega serca. Zakaj pa ljudje opravljajo? — 1. Nekteri opravlja, ker bližnjega ne mara videti, ker je bil od njega razžaljen. Vzrok opravljanja je toraj jeza, maščevanje. Drugi opravlja iz ošabnosti. Rad bi namreč kako novico povedal, da bi se drugi začudili, ga poslušali. Nekteri pa opravljajo iz zgolj jezičnosti, da le govoré in čenčajo. Tak človek je podoben staremu sodu, iz kterega vse izteče, kar vanj vliješ. Kar sliši in zvé, vse gorko zopet pové in nič ne more záse ohraniti. Zraven tega se pa še dela pobožnega in hinavsko miluje bližnjega. Taka pobožnost nima nobenih tal.

Nekteri pa opravlja, ker sam ni nič prida, in tako skuša svoje slabosti prikrivati in izgovarjati. Tak človek gotovo nima blagega serca.

Iz vsega tega vidite, da je opravljanje pregrešno in da pride iz pregrešnega serca. Opravljivci pa imajo sto izgovorov za svojo pregreho. Navadni izgovor je ta: Kar sem o bližnjem povedal, je resnica, in resnico smem vedno govoriti. Preljubi! Ogenj zakuriti, ali tabak kaditi, to ni

nič hudega, je dovoljeno. Kaj bi pa rekel tvoj sosed, ko bi ti v njegovem skednju zakuril, ali ko bi tabak kadil v smodnišnici? Ali bi bilo to tudi dovoljeno? Nikakor ni dovoljeno, kar zamore bližnjega pripraviti v veliko škodo. Ravno tako pa tudi slabosti svojega bližnjega, če so tudi resnične, ne smeš razglasiti, ker to škoduje bližnjemu. Glej, ti imaš tudi napake nad seboj. Ali je prav, če jih drugi razglasijo? Gotovo ne. Ja pa saj so resnične? — Vidiš, kakor tebi ni ljubo, da drugi tvoje resnične pregreške razglasujejo, tako tudi bližnjemu ni ljubo, če ga ti raznašaš. (Konec tega premisl. nasl.)

Sv. Hostija na valovih.

Marsikterim, ki imajo premalo svetega strahú in spoštovanja pred Sv. Rešnjim Telesom, naj služi naslednja dogodba v premislík in poboljšanje.

Lepi čudež, kako je hodil Jezus po morju, ponovil se je l. 1545 na južnem Francoskem z neko sv. hostijo, kar nam priča več tisoč ljudi. V Pirenejskih gorah stoji v prijazni dolini mestice Orthez, ktero spada k stari grofiji Bearnski. Tam živeló je oddaljeno od sveta majhno številce redovnih bratov sv. Frančiška. Njih hiša ali samostan bil je nekoliko zunaj mesta; deroča rečica Gave oblivala je njegovo obzidje. Ravno takrat nastalo je strašno krivoversko gibanje kalvinskih Hugentov. Neki večer, bilo je okrog osme ure, nastalo je hipoma vpitje: „Smert papeževim priveržencem!“ Strašno je zvonilo s samostanskim zvonom; tolovaji so prihruli, obdali miroljubno svetišče ter si kmalo osvojili pohištvo mirnih in neoboroženih redovnikov. Strašna osoda čakala je brate! Nekateré so pomorili z mečem, druge pa na gromadi sežgali.

Vendar pa ljubezen božja se ne da premagati brezbožnosti človeški. Gvardijan samostanski imel je za prvo in najvažnišo dolžnost, takoj pri prvem napadu v varnost spraviti presveti Zakrament; prišel pa je z Najsvetejšim vred v sovražnikove roke. S satanskim veseljem hoteli so se ti precej polastiti ciborija in svetih hostij, da bi z njimi počenjali svoje brezbožnosti in norčije. Pa, o čudež! Niti jeden izmed njih, niti vsi skupaj niso mogli iztergati gvardijanu ciborija iz rók. Zato so ga pa smertno ranili na glavi in mu prebodli persi. Toda tudi mertvi svete vere mučenik je deržal sveto posodo terdno v svojih rokah. Morivci, ko tudi mertvemú niso mogli Svetosti iztergati iz rók, vergli so truplo s svetimi hostijami vred v valove dereče vode

Gave. Ali kaj se zgodi? Nov čudež! Ciborij držal je tudi merlič terdno in nepremakljivo v rokah. Truplo nesli so valovi do mesta Bayonne; tu se je ravno pred samostanom mlajših bratov ustavilo. Ljudje so takoj skupaj prihajali; celo mesto je bilo po konci; tisoče ljudi prihitelo je k bregu reke Gave k frančiškanskemu samostanu, da vidi čudež v valovih plavajočega presvetega Zakramenta. Veselje in slava razlegalo se je v nebo; vse je klicalo: „Češčen in hvaljen bodi najsvetejši Zakrament!“

Velikansk spreved zversti se zdajci iz stolnice proti vodi; vodil ga je škof sam. Vsi mestni zvonovi so zapeli, zastave vihrale, vsa duhovščina in vsi stanovi vdeležili so se procesije, ter grejo velikemu vladarju naproti: sej bil je v resnici Kralj nebes in zemlje, Jezus Kristus v presvetem Zakramentu ljubezni. Ko pridejo do reke, potegnili so iz reke truplo mučencevo, ki je še vedno terdno držalo v rokah presveto Jezusovo Telo. In glejte: zdaj pa mu je brez zadržka škof vzel ciborij iz rok ter ga slovesno med glasbo in petjem prenesel v stolno cerkev, kjer je Jezus stalno v tabernakeljnu se nastanil in še dandanes se časti čudoviti ciborij. Sveto mučenikovo truplo pa so kot dragocén zaklad spoštljivo pokopali v frančiškanski cerkvi. Na njegovem grobu zgodilo se je že več čudežev. (Leo št. 20. 1894.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

O vernosti.

(Iz verskega „Kermila“ dr. J. Muršec-a.)

(Dalje.)

38.

Vsaka prigodba, katero posvedočijo priče, ktere niso nikakor sumljive lahkovernosti in kterih poštenosti in odkritosrčnosti ne more sumničiti naj ostrejši pretres, ima veljati za resnično, ako pravijo take priče, da so prigodbo videle s svojimi očmi; ako bi to ne veljalo, bi se morali zavreči vsi dokazi dokazi in zgodbe in prevreči se podloge vse zgodovine: čudeži Jezusa Kristusa pa se opirajo na taka svedoštva, tedaj so resnični čudeži.

39.

Jezus Kristus je spremenil pred svojo smertjo vodo v vino pri gostiji v Kani, dajal je slepim pogled, gluhih sluh, bolnim zdravje; ozdravljaj gobove, protinaste, ozdravil človeka s suho roko, ženo kervotočno, reševal obsedence, krotil viharje in umiril valove, nasitil v puščavi s peterimi hlebi kruha več tisoč ljudij, oživiljal mertve: vse

take čudeže delal je očitno, pred očmi judov. Farizeji, njegovi silni sovražniki, se ne derznejo jih zavreči; temuč radi bi le njihovo verjetnost zmanjšali pri ljudstvu z natolcevanjem, da so storjeni s pomočjo najvišega hudobnih duhov. Evangelisti so jih oznanovali in svoja oznanila zapečatili s svojo kervjo; tedaj ti čudeži ne morejo biti goljufije.

40.

Brezvspešno utegne kdo oporekati z judi in pogani v znižanje teh čudežev. češ, da so zgoli dozdeve. Strogo pobijanje tu nič ne opravi. Zavračajmo take prederzneže k Simonu Čarovniku, kateri je bil čudežne moči tako prepričan, da je hotel od aposteljnov z denarom kupiti dar čudežev; *) in k Barjezu, drugemu slovečemu čarovniku, kterege je sv. Pavel kaznoval s slepoto in rekel, da je otrok hudobnega duha.

41.

Jezus Kristus je umerl na križu, obsojen od krivičnikov kot hudodelnik; Jezus Kristus je vstal od mertvih. Dve spričani in razglašeni dogodbi, po istih svedokih, ki so ga sami živega videli po smerti in z njim govorili *); ki svoje svedoštvo zagotavljajo s svojo kervjo, in terdijo sredi presilnih muk. Koliki dokazi svedokov, kateri se dajo zanje umoriti! Nevérneži priterdujejo prvi zgodbi in zametujejo drugo: kakošna je to poštenost, da pri enakem dokazu neenako ravnajo? Ena zgodba je po njihovih mislih, druga jim ni po volji! Nadležna jim je vera: glej razvozljanje navskrižja!

42.

Aposteljni so zapustili Jezusa Kristusa še živega; prvi med njimi ga je zatajil, rekši, da tega človeka ne pozná: vsi pa umrejo za njega potem, ko je bil križan: tedaj so ga videli vstalega in se tega popolnoma prepričali. Ta doslednost se sama po sebi neoveržljivo vriva. Drugega razloga ni najti za razjasnenje različnega obnašanja aposteljnov pred smertjo in po smerti Zveličarjevi. Ako vedó družega brezbožniki, naj ga povedó!

(Dalje nasl.)

Šmarnične.

VIII.

Večni Oče je s Teboj, Marija,
V večnosti Te zase je izbral:
Sebi v slavo, stvarstvu v kras nebeški
Tebe, o Marija, nam je dal.

*) Dj. Ap. 8. 19; 13. 10.

*) Quod vidimus et audivimus, annuntiamus vobis, ut et vos societatem habeatis nobiscum. I. Joan. 1. 3.

Predno širni svet iz nič je vstvaril,
Da oznanja njega večno čast.
Že izbral je Tebe, o Marija,
V svojo hčerko, v svojo Božjo last.

Ko gradil je morju terdne meje,
Ko je solncu meril stalno pot,
Ko določal blisku je postave.
Nate v duhu mislil je Gospod.

Lepa vstala je deviška zemlja,
Božje slave spomenik glasán,
Lepo morje, lep i nebes modri,
Lepa zvezdna noč in solnčni dan.

Tu krasote svoje rajske žarke
Radodarno je Gospod delil.
A te žarke, bujno pomnožene,
V Tebi je Marija, skupej z lil.

Lepa krona zemlji bil je človek,
Lepši še duhov nebeških rod.
V njih odseva delček Božje slave,
V Tebi pa najlepši — sam Gospod.

Stvarstva rajske čudežna krasota
V Tvoji se lepoti izgubi.
Vse stvari so biseri nebeški.
Vmes pa si leskčiči demant Ti!

Klanja se Ti zemlja, klanja nebes,
Občuduje Tebe, demant svoj;
In z ljudmi in z angelji šepeče:
„Ti z Gospodom in Gospod s Teboj!“

Ev.

K sv. Alojziju.

Stoterni naj pozdrav
Doni Ti iz nižav, o sv. Alojzij!
Ti moj si pomočnik,
Pri Bogu priprošnjik, o sv. Alojzij!

Kot limbarček cvetoč,
Med ternjem smehljajoč, o sv. Alojzij!
Serce se Ti žarf
Nebeške čistosti, o sv. Alojzij!

Ti cvet nedolžnosti,
Ti vzor spokornosti, o sv. Alojzij!
O daj, da Ti sledim,
Lepo, čisto živim, o sv. Alojzij!

Zatrí mi vsako zlost,
Napuha visokost, o sv. Alojzij!
Me váruj noč in dan,
Da zvest sem, Bogu vdan, o sv. Alojzij!

Le v božjem strahu naj
Živim, kot ti kedaj, o sv. Alojzij!
Za Božjo čast goreč,
V pobožnosti rasteč, o sv. Alojzij!

Me stori apostola
Serca presvetega, o sv. Alojzij!
Ves v to se posvetim,
Da njega čast množim, o sv. Alojzij!

Slavim naj Jezusa,
Z Marijo Jožefa, o sv. Alojzij!
Podpiraj v vsem me Ti
Do konca mojih dni, o sv. Alojzij!

Preljubljeni svetnik,
Ti bodi mi vodnik, o sv. Alojzij!
V življenji vsaki čas,
Po smerti v rajske kras! o sv. Alojzij!

Prelepi Tvoj izgled,
Vesoljni v nemaj svet, o sv. Alojzij!
Bogú v čast večnemu,
Trojno-Edinemu, o sv. Alojzij!
Amen.*)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. († Župnik Anton Missia.)
7. rožnika ob 6ih je pri sv. Petru umerl preč. gosp. zlatomašnik Anton Missia, brat prevzvišenega gospoda škofa, župnik v pokoju itd., rojen 5. pros. 1818 pri Sv. Križu pri Ljutomeru na Štajarskem, posvečen l. 1842. Zjutraj je še maševal, ob 10ih so se prikazala mertvoudna znamenja na možganih, ob 2eh je bil previden s svetimi zakramenti, pešale so mu moči naglo in ob 6ih je izdihnil svojo blago dušo. Bil je vseskozi posebno pobožen gospod, spoštovan in ljubljen od vsih, kateri so ga poznali. Sprevod bil mu je velikansk k sv. Krištofu v saboto ob 6ih popoldne. Nesli so ga najprej v šenpetersko cerkev, kjer so odpeli „Libera“, potem memo frančiškanske cerkve na pokopališče. Sprevod vodili in pokopavali so ga prevzvišeni gospod brat in knezoškof sami, ki so se bili z birmovanja nalašč domu vernili.

V nedeljo po veliki maši so prečastiti gg. stoljni kanoniki šli k premilostnemu gospodu knezu škofu poklonit se in milovanje jim naznanit zarad bridke zgube. O tej priliki so prevzvišeni povedali, da so bili zgodaj zgubili svojega očeta in po očetovi smerti je bil blagi pokojni brat Njih glavni oskerbnik, jih je dal v šolo in je neprenehoma skerbel za Njihovo odgojevanje, ter so ranjkemu tudi v tem oziru dolžni posebno hvaležnost. Bog daj preblagemu ranjkemu večni mir!

V ponedeljek ob 8ih je bilo v stoljni cerkvi veliko mertvaško opravilo po ranjcem; prevzvišeni gospod škof so bili pričujoči, peli sv. mašo in poslednjič opravili druge molitve. V torek so zopet odpotovali na Dolenjsko obiskovat cerkve in dalje birmovat.

Iz Šent Vida nad Ljubljano. (Šmarnice.)
Neradi poslovimo se od pomladnega mesca majnika, ki nam je posebno po svojih Šmarnicah tako lep in prijeten. Omenila si nam, ljuba „Danica“, v svojem predzadnjem listu, da se je letos šmarnično opravilo v Ljubljani obilno obiskovalo. Okoličanom, ki radi zahajamo v Ljubljano, in se tudi zdaj pa zdaj duhovne hrane privoščimo v eni ali drugi cerkvi, je pridno vdeleževanje službe božje domačih res v lep izgled, v posnemo. Ginljivo je bilo videti, kako se je verno prebivalstvo ljubljansko 31 dni zaporedoma zatekalo k majnikovi Kraljici, častit jo pobožno, ter se v

* Radoslav. (3 kitice dostavljene. J. T.)

Handwritten notes at the bottom of the page, including a signature and some illegible text.

Njeno priprošnje priporočat. Odlikovala se je osobito stolnica ljubljanska, kjer so se čuli mikavni in temeljiti, zjutraj slovenski, zvečer nemški šmarnični govori. A tudi na deželi se s koristjo obhajajo šmarnice, če so le količkaj vgodne krajne razmere.

Pri nas se je zbralo vsaki dan proti večeru precejšno število častilcev Marije majnikove. Vsaki dan praznično petje, ozaljšani šmarnički altar, spodbudno branje, lepo razsvitljena cerkev — vabilo je farane k obilni vdeležbi. Upati smemo, da se je s pomočjo šmarničnega opravila močno dvignilo češčenje preblazene Device Marije v vernih sercih, kakor se je tudi krepko opomogla rast prave katoliške pobožnosti, k večji popolnosti, enako, kakor se je v lepi božji naravi v tem spomladnem mescu ukrepila marsiktera mlada rastlinica. — Ko smo zerli vsak dan v prelepo podobo majnikove Kraljice, čutili smo živejše, kakor sicer, da smo še daleč od poti kerščanske popolnosti, osramoteni čutili smo nekaj, kar nas je sililo pomikati se bliže prekrasnim čednostim naše ljube nebeške Kraljice. Skusili smo ob enem tudi še bolj njeno materno ljubezen — skerb in priprošnje. Polagali smo bolj, kakor sicer, v tem mescu pobožne prošnje, detinske zdihljeje na altar Kraljice majnikove — in gotovo je — po besedah sv. Bernarda, da še ni bilo slišati, da bi Marija katerega zavergla, ki je k Nji pribežal; gotovo je, da je marsikteri dosegel v tem mescu na Njeno priprošnje, tolažbo, pomoči ali blagoslova Božjega. Saj Marija bogato plačuje še majhne nezatne, rekel bi, darila ali dobra dela, ki se opravijo Nji na čast. V tem nas poterdi mični zgled, ki ga je govoril o šmarnicah sloveči mašnik iz Jezusove družbe P. Hünner l. 1883. Nekega dne v spomladi 1866, tako pripoveduje omenjeni mašnik, pride k redovniku v Parizu gospa in ga naslednje ogovori: „Častiti gospod, prilika Vam je lepa, da storite kaj dobrega. Poznam mlado osebo, ki je primorana stanovati v velikem mestu zaradi svoje službe. Kako je z njenim duhovnim življenjem, ne vem; pa kakor se meni dozdeva, prav primérno bi bilo, da ji Vi kako lepo, podučno besedo rečete, morda ji pomagata, da se bo vsa Bogu darovala. Večkrat mi je že bilo na mar, da bi Vas opozorila na to osebo, pa vselej sem to opustila.“ „Takoj pojdite k nji, pravi „čast. pater.“ Kar nič se ne obotavljajte, to je misel, ki Vam je naravnost od zgoraj prišla. Za Vas je to vestna reč, da jo izvršite. Brez strahu govorite s to revo, ter jo k meni pripeljite.“

„Nekaj dni po tem pogovoru pride mlada oseba res k meni. Bila je igralka v nekem velikem gledišču v Parizu. Poprosi me, če bi mogla z mano kaj govoriti. „Prav rad, reče pater, vstrežem vaši prošnji, le da tu ni kraj za najin pogovor. Če je drago, pojdite z mano.“ „Dobro, grem z Vami, pravi oseba, kamor hočete.“ Čez nekaj minut klečala je pri spovednici. Se vé, da to ni bil kraj, katerega je ona mislila, vendar storila je to, ker jo je milost Božja peljala tjakaj in ji je miloba mašnikova dajala pogum. Kdo vé, koliko lét je že bilo, odkar ni videla tacega kraja! Vdala se je klicu in vabljenju Gospodovemu, naj se k Njemu oberne — in srečna je bila.

Vendar ni bila ona sama, ki se je k Gospodu povernila. Sama vsa srečna radi svojega spreobrnjenja, naznanila je svoje poboljšanje takoj svoji materi, ki je že 38 let — kakor oni mertvoudni v

sv. evangelij, na telesu — še bolj bolehal na duši, in čakala je angela, ki ji pomaga k ozdravljenju. Ta rešilni angelj materi je zdaj njena nad vse srečna ljuba hčerka.

Služabnik Božji, vaje že pripisovati na enaka čudežna spreobrnjenja grešnikov, božjemu usmiljenju, tudi v tem slučaju, kar nič ne dvomi, da je pripomogla k spreobrnjeni omenjene igralki. Ona, katero imenuje sv. Cerkev pribežališče grešnikov. Rad bi bil zvedel tudi zdaj, kaj prav za prav je pri ti duhovno tako zanemarjeni osebi nagnilo premili pogled blažene Device na to zgubljeno ovčico. Praša toraj novo spreobrnjenko, ali je morda katerikrat nosila kak škapulir. „Ne.“ Oli je morda imela navado kaj moliti v čast Materi Božji? „Ne“, nikoli nisem molila. Pa ste morda imeli pobožno mater, ki je za Vas molila. „Mati moja, pravi mlada oseba, je bila kakor jaz daleč ločena od svojega Boga, in je molila tako malo kakor jaz.“ Pa, ali niste nič storili, praša duhovnik dalje, ali niste čisto nič storili, da bi bili kdaj kaj počastili prečisto Devico? Odpustite, čast. duhovni oče, zdaj se spomnim, poslušajte, kaj sem storila na čast presv. Devici. „Kedar sem v gledališču igrala svojo ulogo prav gladko, darovali so mi, kakor je to običajno, pri gledaliških predstavah, cvetlice in vence. Te sem rekla pobrati deklici — in ji naročila, naj jih nese k nogam milostne podobe, štatve „Naše ljube Gospe Zmagovalke.“ To je vse, kar sem kdaj Mariji na čast storila.“

Imejmo, preljubi častilci Marijini, ob koncu prelepega šmarničnega mesca veselo upanje, da majnikova Kraljica ne bode pustila tudi našega češčenja, naših darov, katere smo pokladali v prelepem mescu na njen altar, brez obilnega plačila.

Dunaj. (Nekdanji in sedanji časi.) (Konec.) Zdaj pa še k eni zelo važni točki! Ljubi Bog izvolil je v naš časni in večni blagor, posamezne može iz velike množice ter jih nam dal za učitelje in vodnike na našem zemeljskem popotvanju; njim je dejal: „Pojdite in učite vse narode!“ in: „Kdor vas posluša, posluša mene, kdor vas zaničuje, zaničuje mene.“ In ti so pred vsem njegov vzvišeni namestnik: Nj. Svetost, rimski papež, potem škofje in duhovni. Ti so, katerim je izročil naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus delitev svetih zakramentov, oni so, katerim je ukazal v svojem imenu delovati v blagor onih, ktere je s svojo presveto kervjo odrešil na lesu sv. križa, ter pripraviti jim pot v pravo, večno in srečno domovino. To točko moram prav posebno poudarjati, ker nam ravno ta kaže v tako živih barvah, na kako strašnih krivih potih da je današnje človeštvo in kako da noče poslušati celo od Boga ji poslanih voditeljev in najboljših in najzvestejših prijateljev svojih. To se mi ravno tako dozdeva, kakor če bi kdo, ki blodi sam in zapuščen po neizmerni puščavi, v svoji nespametni zaslepljenosti odvern timer herbet obernal onemu, ki mu je za zvestega spremljevalca poslan iz neba samega, ki mu hoče pomagati ter ga rešiti iz strašne puščave, v kateri ga čaka drugače gotova smert. — Jaz terdim: Spoštovanje svete cerkve, spoštovanje svetega Očeta, škofov in duhovnov je zelo važno merilo za moralično stanje vernikov sploh, kakor tudi za njih druge razmere, za njih zadovoljnost, za njih celi časni blagor. Papež, škofje in duhovni imajo i pravico i dolžnost, človeštvu svetovati in pomagati v vseh položajih življenja, in da

so to svojo težko ter sveto nalogo vselej in povsod spolnovali, še celo v najtežavnih razmerah, celo z darovanjem denarja, zdravja in življenja in jo še spolnujejo, uči nas dovolj zgodovina pretečenih stoletij od vstanovitvenja kerščanstva, kakor tudi zgodovina in vsakdanja skušnja današnjega časa. Misliti bi morali, da bo človeštvo hvaležno sveti Cerкви, svetemu Očetu, škofom in duhovnom za njih truda-polno in blagodejno delavnost, da se jih bo oklepalo z detinsko ljubeznijo in spoštovanjem ter hitelo z veseljem spolnovati natančno njih nauke in opomine. Toda zelo se motimo! Ono obrekuje, zaničuje ter vsaktere zapreke nastavlja njih delavnosti, ki je namenjena zgolj koristi bližnjega. To liberalno človeštvo očitno in skrivaj počenja zoper duhovne, razžaljuje jih z besedami in v pisanji ter deluje zoper njih čast, zoper njim dolžno spoštovanje in njih popolnoma opravičeni vpljiv. In pri takem počenjanju hoče človeštvo še srečno biti! In toži še o slabih časih! Da, ako tako lahko prezira vzvišeno četrto zapoved, ktera zapoveduje spoštovanje dušnih in svetnih predstojnikov, in poleg tega še druge božje in cerkvene zapovedi, — potem moralo bo še prav dolgo čakati boljših časov. — Svet zavrača od Boga mu poslano voditelje in učenike z zasmehovanjem in zasramovanjem, in če ga sem ter tje zadene kaka bolj občutljiva kazen; ako nastane dragina, slaba letina, lakota, bolezen (strašno huda toča in huda ura, kakor zdaj na Dunaju) in druge nezgode — o, potem pozabi zelo rad svoje prejšnje hudobije in toži, kakor prederzen otrok, da se mu krivica godi in da take kazni nikakor ni zaslužil! Jaz pa pravim: Sedanji, tako kritični, tako neugodni svetovni položaj poboljšal se bo še-le takrat, ako se bo povernilo človeštvo k Bogu, prepričano, da morajo ponesrečiti se vsi poskusi, brez Boga napredovati; ako bo iskalo svojo pravo srečo in izveličanje tam, kjer jo edino le najti zamore: v zvezi z Bogom in njegovo sveto Cerkvijo. Le potem, ako prešine sveta, dejanska vera vse zasebne in očitne razmere; ako zadobi sveta Cerkev v zasebnem in očitnem življenju tisti vpljiv, ktereга bi po volji in izrečni naredbi božji morala imeti: le potem more se zopet polagoma poboljšati sedanje tako žalostno svetovno stanje, le potem more se v človeštvo zopet naseliti zadovoljnost, ona zadovoljnost, ktere sedaj tako zelo pogrešamo, ktere odsotnost in pomanjkanje nam sedaj vse razmere skoro nesterpne napravlja, in ktera edina more popolnoma podeliti človeku moč, zmožnost in potrebno hrabrost, da se z vspehom bori zoper tako neštevilne nezgode in nesreče v življenju, da neprenehoma deluje ter zida na svoji lastni, in tudi na tuji časni in večni sreči.

Janez Repič,

c. kr. profesor.

Zastran glasne molitve po sv. maši je Teržaški škofijski list za mesec majnik prinesel naslednjo opombo:

„*Serio monemus omnes Sacerdotes, ut preces, quae Summi Pontificis jussu post quamlibet Missam privatam recitantur, „alta voce“ dicantur, ita ut fideles circumstantes eas audire ac una cum Sacerdote ipsas repetere valeant. RR. DD. Parochi desuper invigilare sciant.*“

To se pravi, da tiste molitve po vsaki sv. maši se morajo na glas moliti. V ravno tem pomenu so premilostni ljubljanski knez in škof na neko vpra-

sanje odgovorili in še posebej omenili, da mora tudi mašni strežnik z mašnikom vred na glas moliti „Češčena bodi Kraljica...“, kakor je na dotični tablici zapisano in zapovedano. Take reči se morajo natanko in po besedi spolnovati; če ne, je brez števila odpustkov zgubljenih.

Iz Jugoslavije. 4. rožnika. (Frančiškanski redovni general. Praznične slavnosti. Iz sirotišnice.) Veliko čast in dobroto imela je jugoslavenska bosanska frančiškanska redovna okrajina, ker obiskal jo je namestnik sv. očeta Frančiška Serafinskega, visokočastiti oče Alojzij de Parma, general vsega frančiškanskega reda. Veliki redovni okrajinski zbor (kapitelj) obhajal se je v samostanu Gučja gora pri Travniku. Mnogo se je premenilo v redovni službi te pokrajine, marsikaj potrebnega, nujnega, koristnega in dostojnega se je navodilo, vredilo in na pravilneje preokrenilo. Bog daj! Marija Devica pomagaj in sv. oče Frančišek izprosi, da bi se vse lepo spolnovalo in obilno dobrega sadu rodilo.

Sedaj godijo se mnoge premene v samostanih in mnogih župnijah, kjer so dušni pastirji redovniki frančiškani. Presv. Božje Serce Jezusovo, duh serafinski prešini in navdajaj vse za večjo slavo Božjo, vzvišenje in razširjanje sv. rimo kat. Cerkve, v blagor in izveličanje neumerlih duš. Kerščansko-katoliškega, verskega in cerkvenega, vnanjega in notranjega dela in opravila je v tej jugoslavenski rimo-katoliški okrajini (ki je bila toliko časa v turški oblasti) med drugoverci zdaj velepotrebnega. Visokosvetega in vele-slavnega praznika presv. Rešnjega Telesa Gospodovega procesija se je v novi rimo-katoliški župniji Prjedorski veličastnejše, rednejše vdeležilo mnogo ljudstva kakor prejšnja leta. Obče združeno veličastno pevanje: „Sviet, sviet, sviet; svieti...“ je mogočno donelo pred vsakim blagoslovom po srednji večine razkolnega in mahomedskega mesta. V čast vernikom iztočne razkolne cerkve, istotako mahomedcem, moram izjaviti, da so se spoštljivo, tiho, mirno in povse dostojno obnašali pri najslavnejšem in najsvetejšem obhodu, procesiji, sv. rimo-katoliške Cerkve. (Ali slišite nekteri kerščeni, ki hodite v cerkev ne molit, ampak Jezusa križat!) Mnogi drugoverci so zelene drevesca postavili celo pred svojimi hišami in prodajalnicami.

V praznik presv. Serca Jezusovega bila je slovesna služba Božja v cerkvi sv. Jožefa; službe Božje in molitvene pobožnosti se je vdeležilo obilno vernikov rimo-katoliških.

Zadnjega dne šmarničnega meseca letošnjega majnika odvedel je prijatelj ubogih malih dva sirotna, bistrourna in jako nadarjena dečka v deški vstav Marija-Zvezdo, v nadaljno odgojo in izobraženje; ta dva dečka poklonjena sta v dar nebeški Kraljici, naši ljubi Gospéj presv. Serca za letošnje majnikove šmar-nice. V samostanu in cerkvi redovnikov sv. Bernarda, trapistov v Marija Zvezdi, se je osobito slovesno in verno pobožno obhajal praznik presv. Božjega Serca Jezusovega. Dopoldne izpostavljen bil je Najsvetejši božji Zakrament na oltarju; velika služba Božja, obče sv. obhajilo, molitve, zahvale, priprošnje, priporočila, popravljanja in nadomestovanja za vse nečasti in obilne razžaljenja, koje se godijo presv. božjemu Sercu. Na večer je bil slovesen blagoslov z Najsvetejšim. Nebeško milo, veličastno in sveto-ganljivo bilo je

slušati veliko trumo sirotnih dečkov, ki so združeno, prijetno in lepo-glasno molili Boga in s sv. pesmami veličastno slavili presv. Serce prijatelja svojega Jezusa Kristusa, v cerkvi Marije-Zvezde

Za novo cerkev sv. Jožefa v Prjedoru vozi se opeka od opekarne na stavbeni cerkveni prostor. Vsako sredo je na oltarju sv. Jožefa sv. maša za vse žive in umerle dobrotnike in dobrotnice zidave in oprave nove cerkve ženina Marije Device in krušnega očeta Kristusovega.

Nekteri občutki do Marije Device, Kraljice mirú.

Draga „Danica“! Drugi napravljajo izlete in kratkočase na višave in v nižave, od česar se večkrat vračajo nazaj s težko glavo in nezadovoljnim srcem; zakaj bi mi ne omenili izleta k Mariji D. „ljubega mirú“. od koder, kakor se zanašamo, se nismo vernili prazni Kaj ne, o Marija, da to upati smem?

Dne 2. junija smo se odpravili na božjo pot, na priljubljeni nam Kurešček. Na svetne izhode in izlete se navadno njih prijatelji pripravljajo že več dni poprej. Naj jim bode. Meni ni pa moči popisati veselja, katero nas je vse navdajalo že nekaj dni poprej in še posebno, ko se je zaznal dan odhoda iz Ljubljane na prijazni hribček h Kraljici mirú. „H Kraljici mirú!“ Kako prijetna je ta beseda! Kdo mirú ne želi? Kako potrebni so mirú tudi mnogi, ki mirú po posvetnih veselicah iščejo!

„Kaj ne, o Marija, da upati znám.
Da tebe, Kraljica, za mater imam?“

Nadjali smo se, da tam gori zadobimo blaženi, nebeški mir, kakoršnega nam šumeči posvetni izleti nikakor dati ne morejo, mirú, kterege svet še nima, kako ga bo dal drugim? In to naše upanje ni bilo osramoteno; saj nas je Marija z neko nevidno močjo k sebi vabila; mislim, da ni preveč, ako to terdim. Sladki občutki in vesela, vneta serca potnikov, pevačjih Marijine častilke po prekrasni planjavi so porok moje terditve.

Ko se pa slednjič prikaže lučica iz Marijine cerkvice, zazdelo se je približajočim, da jim Marija Zgodnja Danica prijazno naproti miglja, da jih že čaka z odpertimi rokami, polnimi milosti in blagoslova božjega, da jih že s hrepenenjem pričakuje kot skerbna mati svoje ljubijoče in utrujene božjepotne otroke, da jih že skoraj objame, da jim podeli ohladi ter se odpočijejo ondi od svojih viharnih bojev in zadobé mir nebeški, mir marsikteri zlasti vsled dobre spovedi in vživanja nebeške Mane. Kako prijetno se je med opraviлом in po opraviłu brala zadovoljnost in blagi mir vsim na obrazu! Zato kličem vsim, kateri mirú in zadovoljnosti želé: Le gori, le gori na to prijazno gorico k Mariji, Kraljici mirú! Kdor Mariji samega sebe in svoj čolniček tega težavnega življenja zročí, temu se nič hudega bojati ni!

Priserčno zahvalo tukaj naznanjamo velečast. gospodu J. Dolencu, Iške fare župniku, da so z nami vred preslavljali Marijo in nas spodbudovali z izverstnim govorom, v katerem so vneli vérne, posebno pa nedolžno mladino, k lepemu čednostemu

življenju. Bog jim na Marijino prošnjo poverni ves blagi in koristni trud!

Petje je bilo lepo vbrano in v misel mi prihajajo besede: „S petjem združenih zvonov se glas gromenje možnarjev.“

Bog daj še veliko tacih dni v slavo Mariji, Kraljici mirú, tistega mirú, ki se tako močno pogreša sedanjemu svetu! Kakor so Marijini otroci prihiteli s kopernenjem in velikim veseljem v Marijino sve-tišče, tako je tam marsiktera solzica ginjenja in potolaženja kanila po licih dobrih otrok in z zaupanjem, da se kmalo povernejo, če je volja Božja, so se vsi potolaženi in oserčeni vernili vsak na svoj dom.

K sklepu še to: Bilo bi res želeli, da bi se ta zapuščena božja pot in kraj svetega mirú lepo vpravnavala, obnovila in bolj pogosto obiskavala, pa da bi vsak, kdor mirú išče, ljubi mir tudi našel. Našel ga pa bo, ako pride z dobrim, skesanim, poboljšanim srcem. Pot ni tako težavna, kakor si morebiti kdo misli, in čeravno včasih že šteje korake utrujeni potnik, daruje naj vse v slavo Mariji s terdnim prepričanjem, da z vsakim korakom je bližej Bogu, Mariji, doželjenemu „miru“ in ljubim nebesom.

O, da bi mogel jaz kdaj doživeti,
Da bi Marijo vse serca ljubile,
Slišati, da bi vse trume častile
Sveto in sladko Marij'no imé!

Razgled po svetu.

Francosko. Ta je možka in poštena iz ust vojaka! Undan je francoski general Trône dal tako-le dnevno povelje: „General poveljnik XII. kerdela prepoveduje vsim vojakom 12. brigade vdeleževati se pri pogrebu brigadiera C.... Samomor je vselej strahopezljivost, pri vojaku pa, čegar življenje je lastina domovine, je zraven tega še zaničljivo begúnstvo! Vojak samomorec ni vreden nobenega častnega znamenja od svojih častnikov in od svojih tovaršev!“

„Il Popolo“ v Terstu k temu pristavlja: „Ta dogodba je vredna, da se postavi v izgled zlasti sedanji čas, ko se po framasonskem vpljivu samomoricem iz baharije napravljajo slovesni pokopi v kljubovanje katoliški Cerkvi...“ In kaj se je bilo zgodilo? Neki brigadir se je bil z razuzdanim življenjem tako v dolgove zakopal, da je v obupnosti zanikarnež sam sebe končal!

Kdo vé, kaj bi k takim možkim besedam rekli tisti judovsko-časniški špehači na Dunaju, ki so undan tako perfidno napadali ministra Falkenhajna, ker je možko in očitno svojo vero spoznal ponavljajoč resnico, da bi socialno vprašanje bilo hitro rešeno, ako bi se ljudje k Bogu spreobrnili.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dezele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešest-

vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za zdravje na priprošnje Naše lj. Gospó, sv. Jožefa, sv. Franciška Seraf., sv. Ant. Pad. in vsih svetnikov, da bi zamogla spolnovati dolžnosti svojega stanú. Po uslišanji hoče zahvalo naznaniti. — Veliko dijakov za srečno zveršenje šolskega leta. — Za srečno spravo poljskega pridelka. — Sreča pri domači živinici. — Nesrečna domača zadeva, da bi se na dobro obrnila. — Bolehen duhovni dobrotnik priporočen N. lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in njegovemu patronu za ljubo zdravje in vterjenje moči. — Oseba v materinskih potrebah.

Zahvale.

V prav hudem oslabiljenji sem se obljubil na Šmarno goro in priporočil se 6 svetnikom za pomoč. In zboljšalo se mi je tako, da sem v 8 dneh že šel svojo obljubo spolnit. Tudi sem bil že večkrat uslišan, posebno po priporočevanju Lj. M. Božji na Šmarni gori! Torej: Bog bodi vekomaj hvaljen. — Češčena vselej Marija Šmarno-gorska in svetniki, moji posebni pomočniki! Anton.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Čast. g. administr. Jož. Samide je dobil duhovn. Koč. Reko. — Čast. g. Ant. Medved gre iz Semiča v Černomelj. — Č. g. sem duhoven Jož. Kobljar gre za benef. in kapl. v Gorje.

Konec šolskega leta na gimnazijah bode 14. julija.

† Mons. Fr. Kosar. Iz Ike na Primorskem nanzanjajo, da je od 10.—11. t. m. ondi umerl pn. g. Frančišk Kosar, mariborski stoljni dekan, gotovo ena naj lepših in blagših duš, kar jih ima sedanjí svét. — Rojen je bil Kosar v Braslovičah nad Celjem 10. kim. 1823, duhoven posvečen 15. kim. 1846. Le malo časa bivši v duhovskem pastirstvu je postal spirituval v kn.-škof. semenišču in potem opravljal mnoge častne službe — vse točno in v splošnjo korist in zadovoljnost. Prepeljali so ga v Maribor in v četrtek je bil ondi slovesen pokop. Bog mu daj večni mir! Zaupljivo drugi pot kaj več.

V Št. Politu. Za čitatelje naše ljube „Danice“ sem oziroma na 7. junija na Dunaju sestavil naslednje podatke*) (razgrajala je namreč tisti dan strahovita toča z viharjem po Dunaju):

Vertnarjem predmesta Freudenavskega je naredila škoda za kacih 20.000 gld.; en sam vertnar ondi šteje zgube na materijalu za 1600 gld., zelenjav in cvetličje je pokončano do korenine; pobitih pa mu je bilo 1100 šip. — Škoda v tako imenovanih „Lust-Zier“ in kuhenskih vertih v okraju „Simmering“ se šteje na 2 milijona gld.

Ena sama stekleninska tovarna je (od četrtek) do soboto-večera naredila že 65.250 šip. Nekako ravno toliko so jih dale 4 druge tovarne.

Do soboto-večera je bilo s 326.250 oknenimi šipami zadosteno komaj tretjini tega, kolikor se potrebuje.

Pobil je vihar 7. rožnika nekako 1 milijon oknenih šip.

Steklenina za okna je do sobote poskočila v ceni za 30, kréda za priklejanje pa za 60 percentov.

Pobitih je bilo šip: na ces dvoru 3300; — v Melkerdvoru 1450; pri neki hiši v Leopoldovem 1200; — pri glavnem colnem vradu 4006; — pri Rudolfovi bolnišnici 2000; — v Terezijanišču 1400; — v jez-

*) Prav posebna hvala. Vr.

darni 3062; — pri véliki šoli za poljedelstvo 788; — v véliki bolnišnici 10.000; v kemiškem vstavu 522; — v norišnici 3500; — v alzerski vojašnici 300; — na starinarstvenem tergu 459; — v čerñi predilnici 560; — v Arzenalu 2000; — v tabačnici 1870.

Pomočnikov steklarskih je prihajalo iz Pešte, Prage, z Berna, Gradca. Vsak pomočnik dobiva na dan po 3 do 10 gld.

K temu bodi še pridjano, da v Rotundi v Prateru je bilo razdjaníh 980 prostih in 360 dvojnatih steklenih šip. — 144 cinkastih tábel je bilo nekaj razterganih in nekaj odnesenih; — 82 cinkastolampnih turnčkov je bilo kar odnesenih. Poslednjič je bilo potrupanih tudi v družbeni hiši za vradniške hčere 361 šip; — v ubožnici čez 1000, in v napravi za ostarele samo 37 šip.

Več steklarskih mojstrov ima naročeno delo po 12.000 šip; noč in dan se dela po delarnah in dvorih.

Poterdilo in zahvala. Ker ste mi, p. n. gospod kanonik, nadaljevaje zbirko „Zg. Danice“ v prid naših Zajških pogorelcev zopet blagovolili poslati 32 gld., prejem omenjenega zneska hvaležno poterjujem ter ob jednom javim, da so pogorelci iz hvaležnosti naročili 4 ss. maše, ki so se brale za njihove dobrotnike.

Z odličnim spoštovanjem

Jakob Porenta, župnik.

Stopiče, dne 8. junija 1894.

Terst. (Duhovske spremembe) Razpisana je čast dekanstva pri teržaškem stoljnem kapiteljnu, v slučaju povišanja (promocije) pa prosti kanonikat, do 30. rožnika. — Vis. č. gosp. Jan. Benedik, župnik na Brezovici, je dobil župnijo Mavrož. — Č. g. Ant. Nedved postal je župnik v Šterni; Č. g. Fr. Ryšlavi, kapelan v Zvoneči, je postal župnik v Munah. — Č. g. Ant. Stemberger, adm. v Munah, je prestavljen v Novi grad.

Za ciborij k M. D. na Brezji: Gospa vdova 2 poročna perstana in 2 uhana s prošnjo, da bi mogla svoje otroke prav oskerbovati. — Neimenovana 1 vel. broš, proseč pomoči v posebnih potrebah. — Neimenovana 28 gr. srebra. — Janezeva z Brezja zlato hišico žepne ure. Neka žena je darovala več reči. — Neimenovana oseba sreberno verižico in nekoliko drugih reči. — Neka žena 1 krono. — Neimenovana gospa 2 kroni, zlat križček in nekoliko zlatnine. — Neka žena 2 perstana. — Tomaž Brezic 1 gld.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. gosp. kaplan G. P—a 5 gld. „priprege k dijaškemu vozu.“ — Nektare dobre roke 30 kr. — 30 kr. za odvernjenje neke nadloge. — Neimenovane 25 kr. — Čast. g. župnik Tom. Šlibar 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Birk 5 gld.

Za sv. Detinstro: Dve dobrotnici 50 kr. — Od Bele cerkve po č. g. župn. Ant. Žguru 1 gld. 20 kr. — Čast. g. Janez Kačar, župnik na Boh. Beli, 18 gld. 50 kr. — Čast. g. Anton Kocijančič, kaplan v Senožečah, 3 gld. 50 kr.

Za družbo sv. Bonifacija: Fara Kamnik 8 gld. 95 kr.

Za opravto ubožnih cerker: Iz Št. Jošta nad Polhovim Gradcem 27 gld. — Iz Logatca 20 gld. — Marijana Kogovšek 30 kr. — S Toplic 31 gld. — S Stopič 22 gld. 20 kr. — S Studenca 31 gld. 50 kr. — Iz Dobropolja 18 gld. — Iz Cirknice 40 gld. — Po prečast. stolnem župniku 8 gld. — Z Bohinjske Bele 26 gld. 50 kr. — Po č. g. Uršulinarah v Ljubljani 26 gld. 48 kr. — Z Rakitne 6 gld. 50 kr. — Iz Št. Janža 4 gld.